

Alchemikas

VCA
1998

PAULO COELHO

PAULO COELHO

Alchemikas

Vertė Rūta Knizikevičiūtė

VILNIUS 2016

UDK 821.134.3(81)-31
Co-38

Versta iš:
Paulo Coelho O ALQUIMISTA
Editora Rocco Ltda.,
Rio de Janeiro, Brasil

© Paulo Coelho, 1988
© Vertimas į lietuvių kalbą Rūta Knizikevičiūtė, 1997
© Leidykla VAGA, 2004
ISBN 978-5-415-02362-2

Skiriu A. J.,
žinančiam Didžiojo Kūrinio paslaptis
ir mokančiam jomis pasinaudoti

*Jiems keliaujant toliau,
Jėzus užsuko į
vieną kaimą. Ten viena moteris,
vardu Morta,
pakvietė jį paviėšėti.
Ji turėjo seserį, vardu Mariją.
Ši, atsisėdusi prie Viešpaties
kojų, klausėsi jo žodžių.
Morta buvo susirūpinusi visokiu
patarnavimu. Ji stabtelėjo ir
pasiskundė: „Viešpatie, tau
nerūpi, kad sesuo palieka mane
vieną patarnauti? Sakyk,
kad ji man padėtų“.
Tačiau Viešpats atsakė:
„Morta, Morta, tu rūpiniesi ir
sielojiesi daugeliu dalykų, o
reikia tik vieno.
Marija išsirinko geriausiąją dalį,
kuri nebus iš jos atimta“.*

Prologas

Alchemikas paima į rankas knygą, kurią jam atnešė kažkas iš karavano. Leidinėlis be viršelio, tačiau jis netrunka nustatyti autorių: Oscar Wilde. Vartydamas lapus, užkliūva už Narcizo istorijos.

Alchemikas žino legendą apie Narcizą – gražuolį, kuris kiekvieną dieną ateidavo prie ežero gėrėtis savo atspindžiu vandenyje. Visiškai apkerėtas savojo grožio, sykį jis įkrito vandenin ir paskendo. Toje vietoje išaugo gėlė, kuri buvo pavadinta narcizu.

Tačiau Oskaras Vaildas užbaigė istoriją kitaip. Jo pasakojime, mirus Narcizui, prie šio gėlo vandens ežero atėjo girių laumės oreadės ir nustebo pamačiusios, kad jis tapęs karčių ašarų urna.

– Ko gi tu verki? – paklausė oreadės.

– Aš verkiu Narcizo, – atsakė ežeras.

– Tai mūsų nestebina, – pasakė laumės. – Nors ir mes jį nuolat sekiojome miške, tik tu vienas galėjai iš arti gėrėtis jo grožiu.

– Vadinasi, Narcizas buvo gražus? – paklausė ežeras.

– Kas gi geriau nei tu galėjo tai žinoti? – nustebo oreadės. – Juk jis prie tavo krantų rymojo ištisas dienas!

Ežeras valandėlę patylėjo. Paskui atsiduso:

– Aš verkiau Narcizo, bet niekuomet nebuvoau pastebėjęs, kad jis gražus. Aš jo verkiau, nes kiekvieną sykį, kai jis pasilenkdavo ties manim, jo akyse aš galėjau matyti savo grožio atspindį.

– Kokia graži istorija, – ištaria Alchemikas.

Pirmoji dalis

Jo vardas Santjagas. Jau temsta, kai jis su savo banda prieina seną, apleistą bažnyčią. Jos stogas įgriuvęs, o toje vietoje, kur kadaise būta zakristijos, auga didžiulis jovaras.

Vaikinas nusprendžia čia praleisti naktį. Suvaro avis į griuvėsius ir, kad šios per naktį neišsilakstytų, iš kelių lentų padaro užtvarą. Apylinkėse nėra vilkų, bet jei gyvulys pabėgtų, jis sugaištų visą rytojaus dieną jo beieškodamas.

Jis pasikloja apsiaustą ir atsigula, vietoj pagalvės pasidėjęs neseniai perskaitytą knygą. Prieš užmigdamas pagalvoja, kad dabar reikėtų skaityti storesnes knygas: ilgiau užtektų, o naktį jos būtų patogesnės pagalvės.

Dar neprašvitus jis nubunda. Pasižiūri aukštyn ir pro įgriuvusį stogą mato blyksinčias žvaigždes.

„Reikėjo kiek ilgiau pamiegoti“, – pamano. Jis vėl susapnavo tą patį praėjusios savaitės sapną, bet, kaip ir tąsyk, nubudo nebaigęs sapnuoti.

Vaikinas atsikelia ir išgeria gurkšnį vyno. Tuomet stveria botagą ir pradeda žadinti dar tebemiegančias avis. Jau seniau jis pastebėjo, kad dauguma gyvulių pakirsta iš miego, vos tik išsiblaivo jo paties sąmonė. Tartum kokia paslaptinga energija jungtų jį su šiomis avimis, per dvejus metus, ieškant vandens ir maisto, drauge su juo apėjusiomis visą šalį.

– Jos taip priprato prie manęs, kad žino mano dienos tvarkę, – sako tyliai. Paskui, akimirką pamąstęs, saktaria, kad visiškai galimas ir atvirkščias dalykas – kad tai jis pripratęs prie gyvulių dienos tvarkės.

Vis dėlto dalis avių neskuba atsibusti. Jis žadina jas iš eilės, kiekvieną pabaksnodamas lazda, pavadindamas vardu. Vaikinas tiki, kad avys gali suprasti, ką jis sako. Taigi kartais jis joms skaito labiausiai patikusių knygų ištraukas, kalba apie savo vienatvę ar džiaugsmą, kad yra piemuo, komentuoja naujienas, išgirstas einant per pažįstamus pakelių kaimus.

Tačiau paskutinėmis dienomis beveik neliko kitų pokalbio temų, tik toji: mergina, gyvenanti mieste, kuri pasieks po keturių dienų, vieno pirklio duktė. Jis ten buvo tik sykį, praėjusiais metais. Pirklys turėjo audinių parduotuvę ir mėgo pats stebėti kerpamas avis – kad prekė būtų be jokios apgavystės. Piemeniui parduotuvę buvo nurodęs draugas, ir jis ten atvarė savąją bandą.

– Norėčiau parduoti šiek tiek vilnos, – kreipiasi jis į pirkli.

Parduotuvė pilna, ir pirklys paprašo piemens luktelėti iki pavakario. Tuomet šis atsisėda ant šaligatvio priešais parduotuvę ir išsitraukia knygą.

– Aš ir nežinojau, kad piemenys skaito knygas, – suskamba šalia moters balsas.

Tai jauna mergina, tipiška andalūzietė, ilgais juodais plaukais ir primenančiomis senuosius užkariautojus maurus akimis.

– Avys išmoko daugiau nei knygos, – atsako piemuo.

Jiedu šnekučiuojasi daugiau kaip porą valandų. Ji pasisako esanti pirklio duktė ir kalba apie miestelio gyvenimą, kur kiekviena diena panaši į praėjusią. O piemuo pasakoja apie Andalūzijos pievas, apie aplankytus miestelius ir paskutines jų naujienas. Jis laimingas, turėdamas kitokį pašnekovą nei jo avys.

– Kaip tu išmokai skaityti? – klausia mergina.

– Kaip visi, – atsako jis. – Mokykloje.

– Bet jei moki skaityti, kodėl esi tik piemuo?

Jaunuolis klausimą nuleidžia negirdomis. Jis tikras, kad mergina jo nesuprastų. Todėl tęsia savo kelionių istorijas, o mažos mauriškos akutės iš nustebimo ar išgąščio tai išsiplečia, tai visai užsimerkia. Laikas bėga, ir kuo toliau, tuo labiau jaunuolis trokšta, kad ši diena

niekuomet nepasibaigtų, kad merginos tėvas ilgai būtų užimtas ir paprašytų jo palaukti dar tris dienas. Staiga jis suvokia pajutęs kažką, ko niekad iki šiol nebuvo jautęs: norą likti čia visam laikui. Su šia juodaplauke mergina jo dienos niekada nebūtų panašios viena į kitą.

Bet ateina pirklys ir paprašo nukirpti keturias avis. Po to sumoka, kiek skolingas, ir pakviečia užsukti kitais metais.

Iki to miestuko liko ne daugiau kaip keturios dienos. Jis susijaudinęs ir kartu sunerimęs: juk gali būti, kad mergina jį pamiršo. Užsukančių parduoti vilnos piemenų ten netrūksta.

– Tai ne taip svarbu, – sako jis, kalbėdamasis su savo avimis. – Aš pažįstu ir kitų merginų kituose miesteliuose.

Bet giliai širdyje jis žino, kad tai toli gražu nėra nesvarbu. Ir kad piemenys, kaip ir jūrininkai, kaip ir komivojažieriai, visi turi vieną miestą, kuriame gyvena būtybė, sugėbanti juos priversti užmiršti malonumą laisvai klajoti po pasaulį.

Kuomet pasirodo pirmoji ryto žara, piemuo ima raginti savo avis tekančios saulės kryptimi. „Joms niekada nereikia nieko spręsti, – galvoja jis. – Gal todėl jos visad

laikosi greta manęs“. Vienintelis avių poreikis – vanduo ir žolė. Ir tol, kol piemuo žino geriausias Andalūzijos ganyklas, jos bus jo draugės. Nesvarbu, kad visos jų dienos, susidedančios iš ilgų, tarp saulėtekio ir saulėlydžio išsirikiavusių valandų, panašios viena į kitą, kad per savo trumpą gyvenimą jos neperskaitė nė vienos knygos ir nesupranta žmonių kalbos, kuria jis joms pasakoja, kas dedasi kaimuose. Jos tenkinasi žole ir vandeniu, ir to joms visiškai gana. Mainais jos dosniai atsilygina savąja vilna, draugyste, o kartais ir savo mėsa.

„Jei retkarčiais pasiversčiau pabaisa ir imčiau jas vieną po kitos galabyti, jos nesuprastų šito, iki nebūtų išnaikinta visa banda, – mąsto jis. – Nes pasitiki manim ir nebesivadovauja instinktais. Ir tik todėl, kad tai aš jas vedu į ganyklas“.

Staiga jaunuolis suvokia, kokios keistos jo mintys. O gal toji bažnyčia su viduje augančiu jovaru buvo užkeikta? Ir dėl to jis vėl susapnavo tą sapną, o dabar jaučia kažkokį pyktį visad ištikimoms savo bičiulėms avims? Jaunuolis gurkšteli likusio nuo vakarienės vyno ir tvirčiau susisupa apsiaustu. Jis žino, kad po keleto valandų, saulei pakilus į zenitą, bus taip karšta, jog jis nebegalės vesti bandos. Vasaros metu šią valandą visa Ispanija miega. Bus karšta iki pat nakties, ir visą tą laiką apsiaustą teks nešti rankose. Kai jam užaina noras padūsauti dėl nešulio, jis sau primena, kad to nešulio dėka jam nebuvo šalta rytą.

„Mes turime būti pasiruošę visokiems orams“, – tuo-
met pagalvoja jis ir pajunta dėkingumą apsiausto svoriui.

Apsiaustas turi priežastį egzistuoti, lygiai kaip ir jis pats. Dvejus metus praleidęs klajodamas po Andalūzijos lygumas, jis mintinai žino visus krašto miestelius, ir prasmę jo gyvenimui teikia būtent tai: keliavimas. Šį sykį jis ketina paaiškinti merginai, kodėl paprastas piemuo moka skaityti: iki šešiolikos metų jis lankė seminariją. Tėvai norėjo, kad jis taptų kunigu – kukliōs, triūsiančios tik dėl valgio ir gėrimo, kaip tos jo avys, valstiečių šeimos pasididžiavimu. Bet jis nuo pat vaikystės svajėjo pažinti pasaulį, ir tai jam buvo daug svarbiau nei pažinti Dievą ar žmonių nuodėmes. Vieną vakarą, atėjęs aplankyti šeimos, jis sukauptė drąsą ir pasakė tėvui, kad nenori būti kunigu. Kad nori keliauti.

– Per šį kaimą perėjo žmonių iš viso pasaulio, sūnau. Jie ateina ieškodami kažko naujo, tačiau visuomet lieka tokie patys. Užkopia kalvon, aplanko pilį, o po to sau taria, kad praeitis vertesnė už dabartį. Nesvarbu, ar šviesiaplaukiai, ar tamsiaodžiai, jie panašūs į mūsų kaimo žmones.

– Bet aš nesu matęs tų kraštų, iš kur atkeliavo šie žmonės, nei jų pilių, – nesutinka jaunuolis.

– Šie žmonės, matydami mūsų laukus ir moteris, sako, kad jie norėtų čia gyventi, – toliau kalba tėvas.

– Aš noriu pažinti jų moteris ir jų kraštus, – tuomet sako sūnus. – Nes šie žmonės niekuomet pas mus nepasilieka.

– Jie turi pilnas kišenes pinigų. Pas mus tik piemenys gali keliauti.

– Tuomet aš būsiu piemuo.

Tėvas neprimena nieko. Rytojaus dieną jis duoda sūnui kapšėlį su trimis senoviškomis ispaniškomis aukso monetomis.

– Kadaisė radau jas laukuose. Ketinau atiduoti tau iššventinimo dieną. Nusipirk bandą ir eik per pasaulį, iki suprasi, kad mūsų pilis svarbiausia ir mūsų moters gražiausios.

Ir jis palaimina sūnų. Žiburėliai tėvo akyse išduoda norą taip pat leisti klajoti po pasaulį. Visad jo širdyje slėpėjusį norą, nepaisant dešimčių metų, per kuriuos jis stengėsi jį užslopinti, kas rytą toje pačioje vietoje keldamasis ir guldamas, gerdamas ir valgydamas.

Horizontas nusidažo raudonai, paskui pasirodo saulė. Jaunuolis prisimena pokalbį su tėvu ir jaučiasi laimingas; jis jau matė daug pilių ir daug moterų (bet nė viena negali prilygti tai, kuri jo laukia po dviejų dienų). Jis turi apsiaustą, knygą, kurią gali iškeisti į kitą, turi avių bandą. Tačiau, svarbiausia, kiekvieną dieną jis įgyvendina savo

didžiąją svajonę keliauti. Kai pavargs nuo Andalūzijos lygumų, galės parduoti savo avis ir tapti jūrininku. Kai pavargs nuo jūros, bus regėjęs daugybę miestų, daugybę moterų, turėjęs daugybę progų būti laimingas.

„Kaip galima ieškoti Dievo seminarijoje?“ – nusistebi jis, žiūrėdamas į tekančią saulę.

Kiekvieną sykį, jeigu tik įmanoma, vaikinai stengiasi pasirinkti vis kitą kelią. Jis niekad nebuvo prisiartinęs prie tos bažnyčios, nors kiek jau kartų pro ten praėjo. Pasaulis didelis ir neišsemiamas: net jei jis leistųsi vedamas savo avių, ar per kurį laiką taip pat neatrastų daugybės įdomių dalykų? „Avių bėda, kad jos nesuvokia kasdien einančios naujais keliais. Jos nepastebi, kad keičiasi ganyklos, metų laikai. Nes vienintelis jų rūpestis – žolė ir vanduo“.

„Gal taip yra ir mums visiems, – mąsto piemuo. – Juk ir aš nuo tada, kai susipažinau su pirklio dukra, nebegalvoju apie kitas moteris“.

Vaikinai žvilgteli į dangų. Tarifoje turėtų būti prieš pietus. Ten galės iškeisti į kitą, storesnę, savo knygą, prisipildyti vyno butelį, nusiskusti ir apsikirpti: jis turi būti visiškai pasiruošęs susitikti su mergina ir nenori net pagalvoti apie tai, kad koks kitas piemuo su daugiau avių galėjo ateiti ir paprašyti jos rankos anksčiau už jį.

„Galimybė įgyvendinti svajonę – štai kas gyvenimą daro įdomų“, – pamano jis, vėl žvilgteldamas į dangų ir paspartindamas žingsnį. Jis prisimena, kad Tarifoje gy-

vena sena moteris, mokanti aiškinti sapnus. O praėjusią naktį jis susapnavo jau kartą sapnuotą sapną.

Senė vedasi jaunuolį namo gilumon, į kambarį, atskirtą nuo svetainės spalvota sintetinė užuolaida. Kambaryje stalas, Švenčiausiosios Jėzaus Širdies paveikslas ir dvi kėdės.

Senoji atsisėda ir pasiūlo jaunuoliui taip pat atsisėsti. Tada paima vaikino rankas ir pradeda garsiai melstis.

Tai panašu į čigonišką maldą. Jau ne sykį jo ir čigonų keliai buvo susikirę. Šie žmonės taip pat keliauja, tik neturi avių. Pasak sklindančių gandų, čigonai leidžia laiką apgaudinėdami žmones. Kalbama, kad jie esą sudarę sutartį su velniu, kad vagių vaikus ir savo paslaptingose stovyklose paverčiau juos vergais. Kai piemuo buvo mažas, labai bijojo, kad čigonai jo nepagrobtų, o dabar, senei laikant jo rankas, toji baimė sugrižta.

„Čia yra Švenčiausiosios Jėzaus Širdies paveikslas“, – ramina save. Jis nenori, kad ranka pradėtų drebėti ir kad senoji pastebėtų jo išgąstį. Mintyse sukalba „Tėve mūsų“.

– Įdomu... – burbteli senė, nenuleisdama akių nuo vaikino rankų. Ir vėl nutyla.

Vaikinas vis labiau nervinasi. Nepaisant visų pastangų, rankos pradeda drebėti. Senoji tai pastebi ir tuojuo jas paleidžia.

– Aš atėjau čia ne dėl delnų linijų, – sumurma piemuo, dabar jau gailėdamasis įžengęs į šiuos namus. Akimirką jam dingteli mintis, kad gal verčiau susimokėti ir išeiti nieko nesužinojus. Ko gero, pasikartojusiam sapnui jis suteikė per daug reikšmės.

– Tu atėjai, kad išaiškinčiau tavo sapnus, – atšauna senoji. – Sapnai yra Dievo kalba. Kai Dievas byloja žmonių kalba, aš galiu juos išaiškinti. Tačiau jei jis byloja tavo sielos kalba, tik tu pats gali juos suprasti. Ar šiaip, ar taip, už apsilankymą teks mokėti.

„Dar viena gudrybė“, – pamano jaunuolis. Bet vis dėlto nusprendžia rizikuoti. Juk piemuo nuolat rizikuoja žūti nuo vilkų ar kaitros, ir tai jo darbą daro tik įdomesnį.

– Aš du kartus susapnavau tą patį sapną, – pradeda jis. – Sapnavau, kad ganau avis, bet staiga atsirado kažkoks vaikas ir pradėjo žaisti su gyvuliais. Nemėgstu, kai kas nors lenda prie mano avių – jos bijo nepažįstamų žmonių. Bet vaikai visada moka su jomis žaisti, jų neišgąsdindami. Nežinau, kodėl taip yra. Nesuprantu, kaip gyvuliai jaučia žmonių amžių...

– Grįžk prie savojo sapno, – paragina senoji. – Man puodas ant ugnies. Be to, neturi tiek pinigų, kad mane ilgai gaišintum.

– Vaikas truputį pažaidė su avimis, – kiek sumišęs toliau pasakoja piemuo, – paskui paėmė mane už rankos ir nuvedė prie Egipto piramidžių.

Jis lukteli, norėdamas pasitikrinti, ar senoji žino, kas tai yra Egipto piramidės. Tačiau ši tyli.

– Taigi priešais Egipto piramidės, – jis ištaria tuos žodžius labai aiškiai, kad moteris gerai suprastų, – vaikas man ir sako: „Jei ateisi čia, rasi paslėptą lobį“. Ir tuo metu, kai jis mane vedė parodyti tikslią vietą, aš pabudau. Abu kartus.

Senė kelias minutes sėdi tylėdama.

Paskui vėl paima vaikino rankas ir atidžiai jas tyrinėja.

– Tu man nieko nemokėsi dabar, – prabyla ji pagaliau. – Bet aš noriu dešimtosios lobio dalies, jei tu jį kada rasi.

Vaikinas patenkintas nusijuokia. Vadinasi, sapno apie paslėptą lobį dėka jis sutaupys šiek tiek turimų pinigų! Senoji moteriškė, matyt, tikrai čigonė. Čigonai – paiki.

– Gerai, ir kaipgi jūs aiškintumėt sapną? – klausia jaunuolis.

– Pirma tu turi prisiekti. Prisiek, kad už tai, ką tu pasakysiu, tu man atiduosi dešimtadalį lobio.

Jis prisiekia. Senė reikalauja pakartoti priesaiką žiūrint į Švenčiausiąją Jėzaus Širdį.

– Tai Pasaulio Kalbos sapnas, – tuomet sako ji. – Aš galiu jį išaiškinti, bet tai labai sudėtinga. Todėl man atrodo, kad nusipelnau dalies to, ką tu rasi.

O aiškinimas toks: tu turi eiti prie Egipto piramidžių. Tu nieko apie jas nebuvai girdėjęs, bet jei tau jas parodė

vaikas, vadinasi, jos yra. Ten rasi lobį, kuris tave padarys turtingu žmogumi.

Jaunuolis iš pradžių nustemba, paskui suirzta. Dėl tiek jam nevertėjo ieškoti šios moters. Bet tada prisimena neturįs nieko mokėti.

– Jei tik tiek, man nevertėjo gaišti laiko, – taria jis.

– Na matai! Aš juk sakiau, kad tavąjį sapną sunku išaiškinti. Paprasti dalykai – ypatingiausi, bet tik išminčiai sugeba juos pamatyti. Kadangi aš tokia nesu, man tenka griebtis kitų menų. Tokių, kaip skaitymas iš delnų.

– O kaip man nukeliauti į Egiptą?

– Aš tik aiškinu sapnus. Ne mano galioje paversti juos tikrove. Todėl ir gyvenu tik iš to, ką man duoda dukterys.

– O jeigu aš nenusigausiu iki Egipto?

– Hm! Man nebus sumokėta. Tai ne pirmas kartas.

Senoji nebeturi ko pridėti. Ji paprašo jaunuolio išeiti, nes ir taip daug laiko sugaišusi su juo.

Piemuo išeina nusivylęs ir nusprendęs nebetikėti sapnais. Prisiminęs turįs įvairių reikalų, jis eina į krautuvę nusipirkti ko nors užkąsti, pasikeičia turėtąją knygą į kitą, storesnę. Tada atsisėda aikštėje ant suolelio – truputį atsikvėpti ir paragauti ką tik nusipirkto jauno vyno. Diena karšta, bet nepaaiškinamo stebuklo dėka vynas

jį atgaivina. Avys paliktos miestelio pakraštyje, vieno naujo draugo tvarte.

Gal todėl jis ir mėgsta keliauti, kad kelionėse nuolat įsi-
gyja naujų draugų, bet jam nereikia diena iš dienos būti su
jais. Visą laiką būnant su tais pačiais žmonėmis – taip bu-
vo seminarijoje – jie ilgainiui tampa tarsi mūsų gyvenimo
dalimi. O tapę mūsų gyvenimo dalimi, jie užsinori tą gyve-
nimą pakeisti. Mat kiekvienas tariasi tiksliai žinąs, kaip
turėtų gyventi kitas. Tik nė vienas niekad nežino, kaip
turėtų gyventi jis pats. Panašiai kaip toji sapnų aiškintoja,
kuri nemoka jų paversti tikrove.

Jis nusprendžia dar nevaryti avių į kelią, o palaukti,
kol saulė pasislinks žemiau. Tik trys dienos, ir jis vėl
pamatys pirklio dukterį!

Jaunuolis atsiverčia knygą, gautą iš Tarifos klebono.
Knyga stora ir jau nuo pirmojo puslapio pasakoja apie
laidotuves. Be to, labai susipainioję veikėjų vardai. Jei
pats kada rašytų knygą, pamano jis, veikėjus pristatytų
vieną po kito, kad skaitytojui nereikėtų visų jų vardų
įsiminti vienu sykiu.

Pagaliau, kai jau truputėlį pavyksta susikaupti (tai
malonu, nes laidotuvės vyksta žiemą, ir sniegas, įsivaiz-
duojamas kepinant saulei, žadina vėsumos pojūtį), šalia
prisėda senas vyriškis ir pradeda jį kalbinti.

– Kuo užsiima visi tie žmonės? – klausia, rodydamas
į einančius per aikštę, senis.

– Dirba, – sausai atsako piemuo; jis dedasi įnikęs į skaitymą. Tačiau iš tikrųjų svajoja apie tai, kaip kirps avis, o pirklio duktė stovės priešais, ir jis stengsis įrodyti jai, kiek daug įdomių dalykų žinąs. Jis įsivaizdavo tą sceną jau dešimtis kartų. Ir kiekvieną sykį matė merginą nustembančią jam pradėjus aiškinti, kad avys turi būti kerpamos nuo užpakalio priekin, o ne kitaip. Vaikinas stengiasi prisiminti keletą gerų istorijų, kurias galėtų papasakoti kirpdamas gyvulius. Daugumą jų perskaitė knygoje, bet papasakotų taip, tarytum pats būtų tai išgyvenęs. Ji niekuomet nepajustų jokio skirtumo, nes knygų neskaito.

Senis vis neatstoja. Jis sakosi esąs pavargęs, ištroškęs ir paprašo gurkšnio vyno. Vaikinas pasiūlo savo butelį – gal vyriškis paliks jį ramybėje.

Tačiau senis būtinai nori kalbėtis. Jis pasidomi, kokią knygą piemuo skaitąs. Šis jau ketina pasielgti nemandagai – persėsti ant kito suoloelio, bet tėvas jį buvo išmokęs gerbti senus žmones. Taigi jis paduoda seniokui knygą, paduoda dėl dviejų priežasčių: pirmoji – kad nemoka ištarti jos pavadinimo, o antroji – jei vyriškis nemokėtų skaityti, gal, nenorėdamas jaustis pažemintas, pats nueitų atsisėsti kitur.

– Hmmm! – numykia senis, apžiūrinėdamas knygą iš visų pusių, tarsi tai būtų koks keistas daiktas. – Tai žymus kūrinys, bet labai nuobodus.

Piemuo gerokai nustemba. Senis ne tik kad moka skaityti, jis net yra skaitęs šią knygą. Jei, kaip jis teigia, tai nuobodus kūrinys, dar yra laiko jį pakeisti į kitą.

– Šioje knygoje kalbama apie tuos pačius dalykus kaip beveik ir visose kitose, – toliau dėsto senis. – Apie žmonių nesugebėjimą pasirinkti savo likimą. Galų gale ji verčia patikėti didžiausiąja pasaulio apgavyste.

– Kokia ta didžiausioji pasaulio apgavystė? – nustemba jaunuolis.

– Ogi štai: tam tikrą akimirką mes nebeįstengiamo valdyti savo gyvenimo, ir nuo tada jį ima vairuoti likimas. Tai ir yra didžiausioji pasaulio apgavystė.

– Man taip neatsitiko, – sako vaikinai. – Mane norėjo padaryti kunigu, bet aš nusprendžiau tapti piemeniu.

– Šitaip geriau, – patvirtina senis, – nes tu mėgsti keliauti.

„Jis skaito mano mintis“, – dingteli Santjagui.

Senis vis dar sklaido knygą, nė neketindamas jos gražinti.

Piemuo pastebi, koks keistas jo apdaras. Panašus į arabo. Tiesą sakant, tai nėra neįprasta šiame krašte. Afrika vos už keleto valandų kelio nuo Tarifos – tereikia laivu perplaukti nedidelį sąsiaurį. Mieste dažnai pasirodo arabų, jie atvyksta apsipirkti, ir žmonės mato juos labai keistai besimeldžiančius keletą kartų per dieną.

– Iš kur jūs? – pasiteirauja jis.

*Viena vienintelė
žmonių pareiga
yra įvykdyti
savo Asmeninę Legendą.*

ISBN 978-5-415-02362-2

9 785415 023622

www.vaga.lt